



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 49/05-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. februára 2005 predbežne prerokoval sťažnosť IVAGRO, spol. s r. o., so sídlom Bratislava, Župné námestie 13, zastúpeného advokátkou JUDr. E. L., so sídlom B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 48 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 142 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. Obdo 40/2003 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. Obdo 40/2003 z 8. júna 2004, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť IVAGRO, spol. s r. o. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. októbra 2004 doručená sťažnosť IVAGRO, spol. s r. o., so sídlom Bratislava, Župné námestie 13 (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. E. L., so sídlom B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 48 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) v spojení s čl. 142 ods. 3 ústavy

postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. Obdo 40/2003 a rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. Obdo 40/2003 z 8. júna 2004.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ ako žalovaný podal 17. februára 2003 dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 22 Cob 351/02-123 zo 7. novembra 2002 v právnej veci žalobcu CAPITAL EDAPO, s. r. o., J. Haška č. 791/10, Nové Mesto nad Váhom, proti žalovanému (sťažovateľovi) o zaplatenie 638 148, 16 Sk, ktorým v napadnutej časti zmenil rozsudok Okresného súdu Bratislava III č. k. 16 Cb 96/01-94 z 20. júna 2002 tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 588 668, 62 Sk istiny a uhradiť mu trovy prvostupňového a odvolacieho konania (prvostupňový súd v citovanom rozsudku uložil žalovanému zaplatiť žalobcovi 49 479,54 Sk a vo zvyšku žalobu zamietol). Sťažovateľ v dovolaní jeho prípustnosť vyvodil z § 238 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) a jeho dôvodnosť z § 241 ods. 2 písm. b) a d) OSP.

Vec bola predložená najvyššiemu súdu 9. mája 2003 a zapísaná pod sp. zn. Obdo 40/03 a pridelená do senátu v zložení JUDr. J. S. a JUDr. P. D. ako predsedovia senátu a JUDr. V. Š. a JUDr. D. H. ako členky senátu. Rozhodnutím podpredsedu najvyššieho súdu z 30. júna 2003 bol s účinnosťou od 1. júla 2003 zmenený rozvrh práce, v dôsledku čoho sa vec pridělila do senátu 5 Obo/Obdo v zložení JUDr. J. Z. a JUDr. B. P. ako predsedníčky senátu a JUDr. K. ako členka senátu.

Po viacerých sťažnostiach sťažovateľa podpredseda najvyššieho súdu oznámil právnej zástupkyňi sťažovateľa, že vec bude prejednaná začiatkom roka 2004. Na ďalšiu sťažnosť sťažovateľa zo 16. augusta 2004 reagoval podpredseda najvyššieho súdu listom č. Spr 740/04 z 27. augusta 2004, v ktorom právnej zástupkyňi sťažovateľa oznámil, že najvyšší súd vo veci rozhodol 8. júna 2004 a spis bol 5. augusta 2004 vrátený krajskému súdu, pričom zároveň informoval, že sťažovateľa v tomto konaní zastupoval advokát JUDr. J. M.. Sťažovateľ si bol na okresnom súde 8. septembra 2004 osobne prevziať rozsudok najvyššieho súdu a keď zistil, že ako právny zástupca je v rozsudku uvedený

advokát JUDr. J. M., požiadal listom z 10. septembra 2004 o predloženie spisu najvyššiemu súdu za účelom opravy úvodnej časti rozsudku vzhľadom na to, že jeho zastupovanie týmto advokátom už skončilo.

Podľa názoru sťažovateľa napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a konaním, ktoré mu predchádzalo bolo porušené základné právo na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, právo na verejné vyhlásenie rozsudku podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru v spojení s čl. 142 ods. 3 ústavy, právo na odôvodnenie rozsudku a právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru a čl. 46 ods. 1 ústavy.

K porušeniu základného práva na zákonného sudcu sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uvádza:

„Podľa zásad pridelovania súdnej agendy a určenia zloženia senátu na základe pravidiel obsiahnutých v Rozvrhu práce NS SR na rok 2003, vec napadla do senátu Obdo v zložení: dr. S., dr. D., Dr. Š. a dr. H., ktorý o nej mal konať a rozhodovať, nakoľko traja sudcovia tohto súdu pôsobili na NS SR aj v júni 2004, kedy sa v nej rozhodlo.

Postup podpredsedu súdu, ktorým sa ex post zvrátilo pridelenie veci do iného senátu – 5 Obo/5Obdo (dr. Z., H. a K.) je porušením princípu zákonného sudcu, lebo

- zmena rozvrhu práce sa nemôže týkať vecí, v ktorých sa už začalo konanie pred súdom (teda ex post), ale len do budúcnosti,*
- táto zmena bola uskutočnená v rozpore s § 24 ods. 3 písm. e) zákona č. 335/1991 Zb.,*
- zmena rozvrhu práce bola prijatá aj v rozpore s § 27 ods. 2 a 3 zákona č. 335/1991 Zb., čl. 26 ods. 3 Rokovacieho poriadku NS SR z 11. 5. 1993, Pls 1/93 – podpredseda takúto kompetenciu nemal a nemal ju ani na zvolanie Sudcovskej rady...,*
- zmena rozvrhu práce bola v rozpore i s čl. II, čl. IV a V štvrtej časti Rozvrhu práce na rok 2003“.*

Sťažovateľ tiež pripomína, že v danom prípade išlo o šiestu zmenu rozvrhu práce za pol roka, pričom tieto zmeny považuje za účelové, a poukazuje na to, že proti takémuto postupu najvyššieho súdu sa nemohol brániť, keďže ho o prejednaní vecí neupovedomil.

Vo vzťahu k porušeniu práva na verejné vyhlásenie rozsudku sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že *«Najvyšší súd ako dovolací súd, informácie o dátume a mieste vyhlásenia rozsudku neposkytol sťažovateľovi a jeho právnej zástupkyňi, ale tretej (cudzej) osobe, ktorú aj v záhlaví rozsudku uviedol ako jeho právneho zástupcu, hoci jeho plnomocenstvo zaniklo ešte pred začatím dovolacieho konania; takýto „tajný“ spôsob vyhlasovania rozsudkov je v príkrom rozpore s cit. článkami.»*

Vo vzťahu k porušeniu práva na odôvodnenie rozsudku podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru sťažovateľ okrem iného v sťažnosti uviedol, že *„... dovolací súd opäť len lakonicky konštatoval to, čo už uviedol krajský súd bez toho, že by reagoval na sťažovateľove námietky, uvedené v podanom dovolaní; tiež ani len nespomenul dosah dohody o splátkovom kalendári na nespornú istinu, pre zánik úroku z omeškania, ktorý dovtedy (rozumej do uzavretia dohody) prirástol k istine, v zmysle ust. § 565 OZ.“*

Vo vzťahu k právu na spravodlivý proces sťažovateľ okrem iného uviedol, že dovolací súd *„... nerešpektoval svoju vlastnú ustálenú judikatúru... pri riešení základnej otázky, či žalobca prevzal so záväzkom voči sťažovateľovi aj jeho príslušenstvo, keď to zo zmluvy o postúpení pohľadávky vôbec nevyplývalo (ale tento argument vo vzťahu k § 570 OZ prijal v neprospech sťažovateľa).*

... Záver o existencii práva na úrok z omeškania z prevzatého záväzku založil dovolací súd iba na základe vyjadrenia žalobcu. Právne posúdenie tohto nároku jednostranne len z úmyslu jednej z konajúcich osôb je v príkrom rozpore s výkladovými pravidlami stanovenými v ust. § 35 ods. 2 OZ a § 266 OBZ a je teda arbitrárnym prístupom súdu aj k procesným pravidlám, a teda v rozpore s čl. 6 ods. 1 Dohovoru a čl. 46 ods. 1 ústavy.“

Sťažovateľ navrhuje, aby vo veci jeho sťažnosti ústavný súd prijal tento nález:

- „1. Najvyšší súd SR v konaní vedenom pod sp. zn. Obdo 40/2003 tým, že*
- v priebehu konania vec prideliť inému senátu, než do ktorého pôvodne napadla,*
 - nevyhlásil rozsudok z 8. 6. 2004 verejne,*
 - neodôvodnil súdne rozhodnutie a*

- jednostranne vec posudzoval,

porušil právo sťažovateľa na

- zákonného sudcu, garantované čl. 48 ods. 1 ústavy,

- verejné vyhlásenie rozsudku podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, v spojení s čl. 142 ods. 3 ústavy,

- spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru a čl. 46 ods. 1 ústavy.

2. Najvyšší súd SR je povinný vyplatiť sťažovateľovi priznané finančné zadosťučinenie v sume 750 000 Sk, v lehote do 2 mesiacov od doručenia nálezu.

3. Sťažovateľovi priznáva náhradu trov konania v sume 13 200 Sk, ktoré je Najvyšší súd SR povinný zaplatiť na účet jeho právnej zástupkyne JUDr. E. L., AK so sídlom v B., do dvoch mesiacov od doručenia nálezu.

4. Rozsudok Najvyššieho súdu SR z 8. 6. 2004, sp. zn. Obdo 40/2003 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

5. Odkladá vykonateľnosť rozsudku NS SR z 8. 6. 2004, sp. zn. Obdo 40/2003, až do rozhodnutia vo veci samej.“.

Až po doručení sťažnosti ústavnému súdu došlo na návrh sťažovateľa k oprave úvodnej časti napadnutého rozsudku uznesením najvyššieho súdu sp. zn. Obdo 40/2003 z 15. decembra 2004 tak, že ako právna zástupkyňa sťažovateľa je v ňom uvedená JUDr. E. L..

V rámci predbežného prerokovania sťažnosti si ústavný súd vyžiadal vyjadrenie predsedu najvyššieho súdu. V tomto stanovisku sa okrem iného uvádza:

„... Dovolací súd rozhodol v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. J. Z. a členiek senátu Mgr. L. K. a JUDr. E. H.. Zloženie tohto senátu bolo plne v súlade s obsahom Rozvrhu práce platnom v čase rozhodovania v uvedenej veci. Táto vec došla odvolaciemu súdu dňa 9. mája 2003. Podľa v tom čase platného Rozvrhu práce pripadla vec na vybavenie dovolaciemu senátu, do ktorého rozvrhom práce boli zaradení JUDr. J. S. a JUDr. P. D. ako predsedovia senátu (viď VII. Časť Rozvrhu práce). Zloženie trojčlenného senátu v konkrétnej veci určoval JUDr. J. S..

Podľa ust. § 27 ods. 2, 3 zák. č. 335/1991 Zb. o súdoch a sudcoch v znení jeho noviel a podľa čl. 24 ods. 2 písm. e) a čl. 26 ods. 3 Rokovacieho poriadku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. Pls 1/93 (zošit č. 5/1993 Zbierky rozhodnutí a stanovísk súdov SR) podpredseda Najvyššieho súdu Slovenskej republiky JUDr. J. M. Rozvrh práce Najvyššieho súdu SR s účinnosťou od 1. júla 2003 (č. Spr 187/02-8 z 30. júna 2003) zmenil tak, že v časti VII sa senát označený ako Obdo a M Obdo vypúšťa (to znamená, že takýto senát od 1. júla prestal existovať) s tým, že veci, ktoré došli v r. 2003 (t. j. aj vec týkajúca sa sťažovateľa) dokončia senáty tak, že prvých osem vecí dokončí senát 1 Obdo, ďalších osem vecí senát 2 Obdo, až po senát 7 Obdo, ktoré dovolacie senáty vznikli tiež na základe uvedenej zmeny Rozvrhu práce. Na základe tohto kľúča vec sp. zn. Obdo 40/2003 pripadla do nového senátu 5 Obdo, ktorý ju rozhodol vo vyššie uvedenom zložení, pričom pôvodné číslo zostalo nezmenené. Tým, že pôvodný dovolací senát v zložení JUDr. S., JUDr. D., JUDr. H. a JUDr. Š. prestal existovať a títo členovia boli zaradení do iných senátov, muselo zákonite dôjsť aj k rozdeleniu vecí, ktoré do tohto senátu napadli. Námietka sťažovateľa, že traja členovia tohto senátu pôsobili na Najvyššom súde Slovenskej republiky aj v čase rozhodovania veci sp. zn. Obdo 40/2003 dňa 8. júna 2004, je z hľadiska čl. 48 ods. 1 Ústavy bezpredmetná, pretože vo vzťahu k namietanému porušeniu tohto článku konal funkčne príslušný súd v zložení podľa platného Rozvrhu práce. Preto sťažovateľ nebol odňatý svojmu zákonnému sudcovi (nález č. II. ÚS 172/03-34 z 27. mája 2004). Keďže zmena Rozvrhu práce ku dňu 1. júla 2003 bola vykonaná podľa ust. § 27 ods. 2, 3 zák. č. 335/1991 Zb. v znení jeho noviel, teda prihliadalo sa aj na zásadu rovnomernej zaťaženia sudcov. Zjavne aj z tohto dôvodu nebolo únosné, aby sudcovia pôvodne zaradení do senátu Obdo... ešte aj po 1. júli vybavovali agendu pôvodného senátu Obdo.

K tejto námietke sťažovateľa poznamenávame, že o zmene Rozvrhu práce s účinnosťou od 1. júla 2003 bolo rozhodnuté v súlade s platným právom. V tom čase funkcia predsedu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nebola obsadená, a preto v plnom rozsahu kompetencie, patriace predsedovi Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, vykonával podpredseda tohto súdu (§ 15 ods. 1, § 19 ods. 1 zák. č. 335/1991 Zb. v znení jeho noviel v spojení s čl. 26 ods. 3 Rokovacieho poriadku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky). Ak by uvedené právo podpredsedu Najvyššieho súdu neexistovalo, je zrejmé, že tento súd v čase, keď funkcia predsedu nebola obsadená, by nemohol plniť svoje ústavné

a zákonné kompetencie (čl. 141, 143 Ústavy). Napokon Ústavný súd nikdy ani v iných ústavných sťažnostiach uvedenú kompetenciu podpredsedu Najvyššieho súdu v označenom období nespochybnil.

Pokiaľ ide o ďalšiu námietku sťažovateľa, týkajúcu sa práva na verejné vyhlásenie rozsudku (čl. 142 ods. 3 Ústavy), aj táto námietka sťažovateľa je zjavne neopodstatnená. Z obsahu súdneho spisu je zrejmé, že dovolací súd rozsudok vo veci Obdo 40/2003 verejne vyhlásil dňa 8. júna 2004 o 10.00 hod. (č. l. 154 p. v. súdneho spisu sp. zn. 16 Cb 96/01 Okresného súdu Bratislava III). Nepopierame okolnosť, že právna zástupkyňa sťažovateľa (t. j. žalovaného v danej veci) JUDr. E. L. nebola upovedomená o termíne vyhlásenia tohto rozsudku. Dovolací súd zrejme prehliadol, že žalovaný v dovolacom konaní je zastúpený touto advokátkou a následne to napravil aj vydaním opravného uznesenia z 15. decembra 2004. Týmto pochybením sťažovateľ nebol žiadnym spôsobom poškodený, pretože dovolací súd v uvedenej veci konal a rozhodol bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 234a ods. 1 OSP), pričom dovolací súd ani nie je oprávnený vo veci vykonávať dokazovanie (§ 243a ods. 2 OSP). Napokon sťažovateľ (žalovaný) svoje námietky proti rozsudku odvolacieho súdu uviedol v podanom dovolaní, s ktorými námietkami sa vypořiadal dovolací súd v odôvodnení rozsudku. Teda nie je dôvodná ani námietka sťažovateľa, týkajúca sa porušenia čl. 6 ods. 1 Dohovoru, pokiaľ ide o odôvodnenie rozsudku dovolacieho súdu, resp. práva na spravodlivý proces...“.

II.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých

prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z citovaného vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu je tiež posúdiť, či tento nie je zjavne neopodstatnený. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti návrhu hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh je preto možné považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98).

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd posúdil možnosť vyslovenia porušenia základných práv označených sťažovateľom v petite sťažnosti po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

K namietanému porušeniu čl. 48 ods. 1 ústavy

Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy „Nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.“.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Kvalifikujúc zmenu zákonného sudcu ako iný zásah, táto lehota sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ o tomto inom zásahu mohol dozvedieť.

Sťažovateľ, hoci v sťažnosti sám uviedol, že mu bolo oznámené na základe jeho viacerých sťažností, že jeho vec bude prejednaná v jarných mesiacoch roku 2004, a už od júla 2003 vedel o zmene rozvrhu práce, nevyužil svoje zákonné oprávnenie namietať zmenu zákonného sudcu, hoci mu v tom nebránila žiadna zákonná prekážka, t. j. na ústavný súd sa vo veci tejto otázky obrátil po uplynutí zákonom ustanovenej dvojmesačnej lehoty, a preto ústavný súd rozhodol, že sťažnosť sťažovateľa je v tejto časti podaná oneskorene, a preto ju po predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy „Každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.“.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru „Každý má právo na to, aby jeho záležitosť bude spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom...“.

Sťažovateľ namieta vo všeobecnosti ľubovôľu najvyššieho súdu, vytýka mu nerešpektovanie svojej ustálenej judikatúry a arbitrálny prístup k procesným pravidlám vo všeobecnosti, ako aj právne posúdenie vecí, s ktorým nesúhlasí.

Ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne odpovie na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Vyjadruje to aj znenie § 157 ods. 2 OSP, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku uvedie súd podstatný obsah prednesov, stručne a jasne vyloží, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov spravoval, prečo nevykonal i ďalšie dôkazy, a posúdi zistený skutkový stav podľa príslušných ustanovení, ktoré použil. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré

majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.

Čo sa týka sťažovateľom všeobecne konštatovanej ľubovôle najvyššieho súdu a nerešpektovania svojej ustálenej judikatúry, ako aj arbitrálnosti prístupu tohto súdu, podľa názoru ústavného súdu sa najvyšší súd vo svojom rozhodnutí sp. zn. Obdo 40/2003 z 8. júna 2004 dostatočne vysporiadal tak s procesnou, ako aj vecnou stránkou veci, keď po analýze postupu a rozhodnutia krajského súdu konštatoval, že *„v danom prípade z dohody zo dňa 7. 12. 1999 vôbec nevyplýva, že vôľa žalobcu a žalovaného smerovala k zániku doterajšieho záväzku a k jeho nadradeniu novým záväzkom. V predmetnej dohode žalovaný dlh uznal a dohodou o splátkovom kalendári stanovil po lehote splatnosti ďalšie termíny na uhradenie dlhu, a preto dohodu zo dňa 7. 12. 1999 nie je možné považovať za nahradenie pôvodného záväzku, ale za ďalšiu dohodu popri pôvodnému záväzku, ktorá iba mení splatnosť dlhu.*

Z obsahu dohody zo dňa 7. 12. 1999 je jednoznačné, že medzi stranami, ktoré dohodu uzavreli, neboli práva, ktoré by boli sporné, a preto odvolací súd správne konštatoval, že v danom prípade nejde o dohodu podľa § 585 Občianskeho zákonníka a ani o dohodu podľa § 570 Občianskeho zákonníka, upravujúcu privátnu nováciu.“

Až na základe takéhoto hodnotenia najvyšší súd konštatoval, že odvolací súd rozhodol v súlade so zákonom, keď prvostupňový rozsudok zmenil, a v nadväznosti na toto hodnotenie dovolanie žalovaného zamietol.

Čo sa týka posúdenia právnych názorov najvyššieho súdu, ústavný súd vychádzal zo svojej doterajšej konštantnej judikatúry, podľa ktorej ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade

a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležité zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmavať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrálne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

Na základe už vyššie uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že napadnutý rozsudok najvyššieho súdu nemožno považovať ani za neodôvodnený, ani za arbitrálny, pričom právne závery, o ktoré sa opiera, sú z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné, a preto už pri predbežnom prerokovaní sťažnosti túto časť sťažnosti odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

K porušeniu práva na verejné vyhlásenie rozsudku podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru v spojení s čl. 142 ods. 3 ústavy

Sťažovateľ namieta porušenie jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru na verejné vyhlásenie rozsudku v spojení s čl. 142 ods. 3 ústavy. Nepopiera skutočnosť, že by rozsudok nebol vôbec verejne vyhlásený, ale skutočnosť, že verejné vyhlásenie rozsudku nebolo oznámené jeho novozvolenej právnej zástupkyňi, ale pôvodnému právnomu zástupcovi. V tejto súvislosti ústavný súd uvádza, že vyhlásenie rozsudku už nemohlo ovplyvniť poskytovanie právnej pomoci, podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru v spojení s čl. 142 ods. 3 ústavy, ktorých porušenie sťažovateľ namieta, a preto ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa v tejto časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Situácia, do ktorej sa sťažovateľ dostal v súvislosti so zrejmovou nesprávnosťou najvyššieho súdu týkajúcou sa nesprávneho uvádzania jeho právneho zástupcu v konaní vedenom na najvyššom súde pod sp. zn. Obdo 40/2003 opraveného uznesením sp. zn. Obdo 40/2003 z 15. decembra 2004, podľa názoru ústavného súdu však nemala za následok porušenie práva sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru v spojení s čl. 142 ods. 3 ústavy.

Odloženie vykonateľnosti napadnutého rozsudku najvyššieho súdu

V nadväznosti na odmietnutie sťažnosti rozhodovanie o odložení vykonateľnosti napadnutého rozsudku bolo už bez právneho významu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. februára 2005